

ΑΣΥΓΝΩΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

—Ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος Γ'αστ'ον Ρουλταμπλ, αστυνομικός συντάκτης της 'Εποχής', αλλά και μοναδικός υψέκτις, φτάνει στην Πετρούπολη της Ρωσίας, προσκαλεσμένος απ' τον ίδιο τον Τσάρο, ο οποίος του άναυκτεί να προστατεύση τον άσσοιμένο του στρατηγό Τρεμπασάφ, από τις άλληπάλληλες και μυστηριώδεις δολοφονικές άποπειρες που γίνονται έναντιον του. Ο Ρουλταμπλ πηγαίνει άμέσως στην έξοχική βίλλα του Τρεμπασάφ, όπου τον δέχεται ή γυναίκα του στρατηγού Ματρίνα Πετρόβνα, ή άφοσιωμένη αυτή ούδύου, ή όποια άγροτηνάι μερώνυχα για την άσφάλεια του άντρου της. Ο νεαρός δημοσιογράφος διαγχι άπ' τη βίλλα δλους τους άστυνομικούς που βρίσκονται εκεί για την άσφάλεια του στρατηγού, έπειδίκκιόστας τους μία σχετική έκκωσιόδοτη του άρχηγού της άστυνομίας Κουτρίαν και άναλαμδάνει μόνος του τά καθήκοντά τους. Κατόπιν, συνουδουόμενος άπό την στρατηγίνα, πηγαίνει στην τραπεζαρία της βίλλας, όπου βρίσκται ο στρατηγός, που είνε τραυματισμένος στο πόδι άπό την τελευταία άποπειρα έναντιον του, μαζί με μερικούς φίλους του. Ο στρατηγός τον δέχεται μ' έγκαρδίότητα, τον συσπά στους προσκαλεσμένους του και κατόπιν, ένώ ο Ρουλταμπλ παρακολουθεί τους πάντας και τά πάντα, ή Ματρίνα Πετρόβνα άρμίζει να του διηγείται τις δολοφονικές άποπειρες που έγιναν έναντιον του ούδύου της.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

—Τό άγατημένο μας παιδί, ελτε ή Ματρίνα στο Ρουλταμπλ, ή λατρευτή μας Νατάσα, δέν ξέρει πόσο μας κάνει, χωρίς να τό θέλη, να υποφέρουμε μερικέσ φορές με τις ιδέες της, τις άλλόκοτες αυτές ιδέες της. Άκούστε τι μου έλεγε μία μέρα στη Μόσχα, ο πατέρας της γ' αυτή: «Ματρίνα, ή Νατάσα μας είνε όθμα των καιών βιδύων που φύσκωσαν τό μυαλό δλων αυτών των φτωχών παιδιών που έπαναστάτησαν. Ναι, ναι, θα ήταν καλύτερα γι' αυτήν και γ' α' μας να μην ελχε μάθει να διαδύβη, γιατί πολλές φορές συλλογίζομαι ότι, άφου έχει τέτοιες ιδέες μέσα στο κεφάλι της, ή θέση της δέν είνε μέσα στο ασόλον μας, άλλα πίσω άπό κανένα δδόφραγμα...». Ο στρατηγός υπολάμεται άκόμα, ότι κ' ο Βόρξς φουσκώνει τά μυαλά της Νατάσας μας. Ο σμύργός μου έκτιμά πολύ περισσότερο τον άλλο υπασιπότη του, τον Μιχαήλ Κορσάκωφ, γιατί έχα σκληρό χαρακτήρα και γενναίον συνείδηση. Πολλές φορές μάλιστα μου λέει: «Νά ο υπασιπότης που μου χρειαζόταν στη Μόσχα. Θα μ' έβγαζε άπό π ο λ λ έ σ π ρ ο σ ω π ι κ έ σ έννοιες».

—Ο Ρουλταμπλ ρώτησε: —Γιατί ο Βόρξς ρώτησε χθές τό βράδυ τον Μιχαήλ: «Θά γυρίσουμε μαζί»; Κατοικούν λοιπόν μαζί;

—Ναι, σε μία μικρή βίλλα του Κρεστόφσκυ "Οσκωφ, του νησιού που είνε άπέναντι άπ' τό δωμά μας και φού φαίνεται άπ' τό παραθύρο του μικρού σαλονιού. Ο Βόρξς μάλιστα γι' αυτό τό λόγο διάλεξε τη βίλλα εκείνη. Ήθελεν στην άρχή, άπό άσφάλισι, να κοιμούνται στο σπίτι, μιά έγω άντιόχθηρα, γιά να τους άπομακρύνω και τους δω άπό τη Νατάσα.

Έξέλην τη στιγμή ή Έρωμά φάνηκε, ζητώντας τους γιά τό προινό ποδύγευμα. Μπήκαν μέσα και βρήκαν κώλας τη Νατάσα καθισμένη στο τραπέζι να τρώη με δλη της την δοξέη.

—Κόττα, μαμά, φώναζε, τί δρεξί που έχω, Μου τί δίνει ή σέψης τί μούτρα θα κάνει ο Κουτρίαν, όταν θα μάθη πως διαέψαμε τους άστυνομικούς του. Θα ήθελα πολύ να τον ιδώ!...

—Αν τον δήρε, άπάντησε ο Ρουλταμπλ, μη του ήπτε ποδ πάντων, ότι ο στρατηγός πρόκειται να κάνει σήμερα τό άπόγευμα ένα περίπατο έξω, γιατί είνε ικανός να του στείλη δλόκληρο δόχο χωροφυλάκων να τον συνοδύση.

—Ο πατέρας θα βγη έξω! φώναζε χωρούμενη ή Νατάσα. Θα κάνει περίπατο τό άπόγευμα!... Άλήθεια! Πόσο θα χαρή!

Μά έντωμεταξύ, ή Ματρίνα Πετρόβνα ελχε σημώσει κ' ελτε στο Ρουλταμπλ: —Μά τρελλαθήκατε, άγατημένο μου μικρούλη; Στ' άλήθεια τό λέτε πως ο στρατηγός θα βγη έξω; Σίγουρα τρελλαθήκατε....

—Γιατί; Γιατί; ρώτησε δ

Νατάσα. Αυτό που ελτε ο κ. Ρουλταμπλ, είνε πολύ καλό. Τρέχω να τό πώ στο μπαμπά!

—Ο πατέρας σου είνε κλειδωμένος! ελτε ξερά ή Ματρίνα.

—Κλειδωμένος! Κλειδωμένος!... Κι' έχεις εού τά κλειδιά, ε; Κλειδωμένος μεχρι θανάτου! Θα τον σκοτώσης! Έού θα τον σκοτώσης!

Και ή Νατάσα, άφου ελτε τά λόγια αυτά, σηκώθηκε άπ' τό τραπέζι και ήπχε και κλείστηκε κ' αυτή στην κάμαρά της.

Η Ματρίνα κίτταξε τό Ρουλταμπλ, ο οποίος έξακολουθούσε να προγευματίη σαν να μην ελχε σμειβί τίποτε.

—Άλήθεια; Τό ελτατε αυτό στα σοβαρά; τον ρώτησε τραδώντας την καρέκλια της κοντά του. Θα βγη ο στρατηγός περίπατο; Χωρίς την άστυνομία; Μά άκριδώς σήμερα τό πρωί λάδομα μιά έπισοτή των άναρχικών, διά της όπιας μάζ άναγγέλλουν, ότι πριν περάσουν σαράντα όχτά ώρες, ο στρατηγός θα έχη πεθάνει....

—Σαράντα όχτά ώρες! επανέλαβε ο Ρουλταμπλ, βουτώντας τό φουμί του στη σοκολάτα του. Σαράντα όχτά ώρες... Πολύ πιθανόν. Πάντως έγω ξέρω, ότι θα γίνη π ο λ υ γ ρ ή γ ο ρ α μιά καινούργια άποπειρα έναντιον του.

—Θέ μου! Τι σάς κάνει να τό πιστεύετε αυτό; Μιλάτε με τόση βεβαίότητα!...

—Κυρία, ελτε σοβαρά ο Ρουλταμπλ, πρέπει να κάνετε, δτι θα σάς πώ, κατά γράμμα.

—Μά πως μπορεί να βγη έξω ο στρατηγός χωρίς φρουρά; Πώς τολμάτε κ' αναλαβαίνετε μιά τέτοια εϋδνη;

—Κυρία, ελτε πάλι ο Ρουλταμπλ με τον ίδιο σοβαρό τόνο, πριν περάσουν σαράντα όχτά ώρες, θ' άποπειρασθόν να δολοφονήσουν τό σμύργό σας. Θέλετε να τον σώσω, να τον σώσω γιά πολύν καιρό, ίσως γιά πάντα;

—Αχ! πως μιλάει! Πώς μιλάει ο άγατημένος μικρούλης! Μά τί θα πη ο Κουτρίαν, ο όποιος ελχε άπαγορεύσει κάθε έξοδο του στρατηγού; Αχ! πως με κίτταξε αυτό τό άγατημένο παιδάκι! Έ, λοιπόν, ναι.... Θα κάνω, δτι θέλετε....

—Όραία! φώναζε ο Ρουλταμπλ. Τό άπόγευμα λοιπόν θα βγούμε δλοι περίπατο με τό στρατηγό. Θα προσκαλέσετε σ' αυτών δλους βρισκονται στο σπίτι, Μονάχα εκείνοι που θέλουν να μείνουν, θα μείνουν. Δέν θα έμεινετε να ρθούν κ' αυτοί. Με καταλάβατε; Γιατί λοιπόν τρώμετε;

—Μά ποιός θα φυλάξη τό σπίτι;

—Κανείς. Θα ήπτε μονάχα στο θυρωρό σας να κιντάξη άπ' τό θυρωρείο του δλους μιά μπουίν μέσα στη βίλλα.... μα δέν θα κουνήθη καθόλου άπ' τη θέσι του και δέν θα κάνει καμιά παρατήρηση.

—Θά κάνω, δτι θέλετε. Μήπως πρέπει ν' άναγγέλω αυτό τον περίπατο άπό πριν;

—Ναι!... ναι!... Πέστε σ' όλο τον κόσμο την ευχάουπη είδηση. Άκόμα μιά λέξη!... Μη με περιμένετε τό μεσημέρι στο γείμα.

—Πώς! φώναζε ή στρατηγίνα περίτρομη. Θα μάζ άφήσετε.... Όχι! Όχι! Δέν θέλω. Για την άστυνομία δέν με νοιάζει, μα χωρίς εσάς δέν μπορώ να μείνω... Όλα μπουρουν να συμβούν κατά την άπουσία σας. Όλα! Όλα!...

—Μη φοβάστε! Δέν θα σάς άφήσω, κυρία... μα μπορεί να μην καθήσω στο τραπέζι. Αν σάς ρωτήσουν που είμαι, πείτε τους πως έπήγα να πάρω συνέντευξη του Τσάρου.

—Και πού θα βρισκόσαστε;

—Δέν ξέρω τίποτε, μα πάντως θα είμαι μέσα στο σπίτι....

—Καλά, καλά, άγατημένο μικρούλη.

Κι' έφηνε, μη έξροντας πεία τί έπρεπε να σκεφθή και να υποθέ-

—Σαράντα όχτά ώρες! επανέλαβε ο Ρουλταμπλ, βουτώντας τό φουμί του στη σοκολάτα του.

ση, κριολεκτικώς ξετραλλαμένη.

Τό ίδιο πρωί, έφτασαν στη βίλλα ο Θανάσης Γεώργεβιτς κ' ο Θαδάος Τσιχνιζόφ. Ο στρατηγός είχε κατέβει στη βεράντα. Ο Μιχάλης κ' ο Βόρις έφτασαν σέ λίγο κ' αΐτοι κ' ρώτησαν πώς είχε περάσει ή νύχτα χωρίς άστυνομικούς. "Όταν έμαθαν όλοι, ότι ο στρατηγός θα έβγαλε περίοπο το άπόγευμα, γενικές έλευσημίες άκούστηκαν.

Τό μεσημέρι στό γέμια, ή Νατάσα φάνηκε πολύ μελαγχολική. Πριν πάει στην τραπέζα, είχε κάτω στον κήπο μια δίπλη συνομιλία, πρώτα με τόν Βόρι κ' ύστερα με τόν Μιχάλη. Δέν θά μάθαινε κανείς ίσως ποτέ τί ειπώθηκε κατά τίς συνομιλίες αυτές, άν μερικέσ στενογραφημένες σημειώσεις στό καρτέ του Ρουλάταμπλ δέν μάς έδιναν μια περιλήψη τους.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΟΥ ΡΟΥΛΑΤΑΜΠΛΙΑ

«Η Νατάσα κατέθηκε στον κήπο μ' ένα βιβλίο που τό έδωσε στό Βόρι, ο όποιος τής φίλησε τό χέρι με πάθος.

— Νά τό βιβλίο σας, τού είπε, σάς τό έπιστρέφω. Δέν τό θέλω πια. Η ιδέες του μου άναστατώνουν τό κεφάλι κ' μου κάνουν κακό. Έχετε όσα... Δέν μ' άρέσκουν τά βιβλία τής μόδας. Προτιμώ τόν Πούσκιν. Πώς παράσατε ή νύχτα σας;

— Νατάσα, τής άπάντησε ο όραιοός κ' ξανθός Βόρις, όσες άρες, περνάω μερικά σας, δέν μπορεί νά ένε για μένα καθόλου καλές...

«Η νέα τού πήρε για μία στιγμή τό χέρι, τό κάτταξε κ' έλειτα, κουνώντας τό κεφάλι τής, τόν ρώτησε επίμονα :

— Τι κάνατε αυτή ή νύχτα, γυρίζοντας στην κατοικία σας; Άγυμνήσατε πάλι;

— Σάς υπάκουσα. Δέν έμεινα παρά μωή ώρα σιό παράθυρο κιντώντας ή βίλλα κ' έπειτα πέρασα.

— Ναι, πρέπει ν' αναταύοσα... Τό θέλω για σάς, όπως κ' για όλους τούς άλλους. Αυτή ή περιπέδη ζωή είνε άνιτόφορη... Η Ματρένα Πετρόβνα μάς κάνει όλους άρροστους...

—Χθές, είπε ο Βόρις, έμεινα μωή ώρα κιντώντας ή βίλλα άπ' τό παράθυρό μου. Άγαπημένη, άγαπημένη βίλλα, άγαπημένη νύχτα πού σάς ένωσθη ν' άναπέετε, νά ζήτε κοντά μου... Σάς ένωσθη μέσ' στην καρδιά μου. Μιήχθον να κλάω έξ αιτίας τού Μιχάλη πού τόν άκούγα νά σφυρίζει σιό δωμάτιό του. Φαίνονταν είντυχιμομένος... Καμιογελάτε, Νατάσα;... Μερικές στιγμές σάς ξαναβρίσχω όπως είτασθε άλλοτε... Αΐτός ο Μιχάλης σάς άλλαξε. Δέν θά ήουχάσω παρά όταν θά γίνετε σύζυγός μου. Δέν καταλαβαίνω τίποτε άπ' ή συμπεριφορά σας πρός τόν Μιχάλη. Δέν θέλω πια άπ' ή τή ζωή, έτσι όπως τή ν κανονίσατε. Γιατί αναβάλλετε τόν γάμο μας; Γιατί;

«Έδώ ή Νατάσα τού άπάντησε ροσσικά. Ο Βόρις έκανε μια άτελειομένη χειρονομία κ' είπε :

— Πώς; Είπατε: για πάντα; Τι θέλετε νά πητε;... Πότε θά κάνουμε τόν γάμο μας;... Έπειτα άπό ένα χρόνο; Άπό δύο; Άπό δέκα; Μά άπαντήστε ή σκοτώνομαι μπρός στά πόδια σας... "Όχι! "Όχι! Μάλιστα, γιατί άλλως σάς όρμίζω πώς θά σκοτώσω τόν Μιχάλη σάν σκυλί!

—Σάς όρμίζω, άπάντησε ή Νατάσα, ότι ή χρονολογία τού γάμου μας δέν έξαρτάται άπ' τό Μιχάλη.

«Ο Βόρις κ' ή Νατάσα άλλάξαν άκόμα μερικέσ κουνέντες ροσσικά κ' έπειτα ο Βόρις, κάπως παρηγορημένος, τής φίλησε πάλι τό χέρι κ' άπομακρύνθηκε.

Συνομιλία τού Μιχάλη κ' τής Νατάσας στον κήπο :

— Έ λουπόν;... Τού τό είπατε;

— Σιγά-σιγά θά τού δώσω νά καταλάβη, ότι δέν υπάρχει πια καμιά έλπίς;... καμιά... Πρέπει όμως, Μιχάλη, νά έχετε ύπομονή, όπως έχω κ' έγώ.

— Είπε ήλιθός κ' έκνευριστικός.
— Ηλιθός, δηλ... Έκνευριστικός, ναι... άν θέλετε. Μά κ' έσείς είστε έκνευριστικός...

— Νατάσα... Νατάσα... φώναξε ο Μιχάλης.
Καί τής είπε μερικά ροσσικά λόγια.

Μά καθώς ή Νατάσα άπομακρύνονταν, ο Μιχάλης τής έβαλε τό χέρι τού στον ώμο, τή σπαμάτρωσε κ' τής είπε, κιντώντάς τήν στά μάτια;

— Θάρθη άπόψε με τό ταχυδρομείο τών πέντε ένα γράμμα άπ' τήν Άννιούσα. Ά π ο λ υ τ η ά ν ά γ κ η νά σπαλή άμέσως άπάντησε.»

Αυτές ή σημειώσεις δέν συνοδεύοντουσαν άπό κανένα άπολύτως σχόλιο τού Ρουλάταμπλ.

***

Στις πέντε παρά τέταρτο άκριβώς, όλοι μαζί ξεκίνησαν για τόν περίοπο.

«Η Ματρένα έσπρωχνε μόνη τής τήν κινητή πολυθρόνα τού στρατηγού, ο όποιος έλάμπε όλος άπό τή χαρά του. Είχε δεξιά του τήν κόρη του ή Νατάσα κ' άριστερά τόν τόν Θανάση κ' τόν Θαδαίο. Οι δύο ύπασπισται τού άκολουθούσαν άπό πίσω, κουνενιάζοντας με τόν Ρουλάταμπλ για τήν άφοσίωσή τής Ματρένας πρός τόν σύζυγό τής κ' για τήν άφοσίωσή τής Νατάσας πρός τόν πατέρα τής.

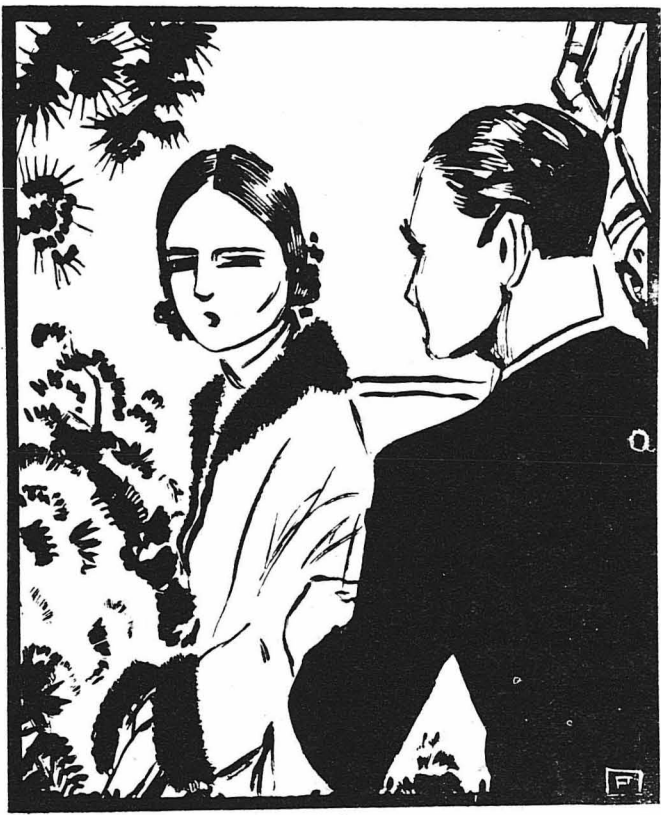
«Ο Βόρις απέδωσε αυτή τήν άγάπη στό γεγονός ότι ή μητέρα τής Νατάσας, ή πρώτη σύζυγος τού στρατηγού, είχε πεθάνει, φέρνοντάς τήν στον κόσμο κ' ότι ο στρατηγός ήταν συγχρόνως πατέρας κ' μητέρα για τήν κόρη του. Η Νατάσα ήταν έφτά χρόνον όταν ο στρατηγός όνομάστηκε κυβερνήτης τού Όρελ. Στό Όρελ, ο στρατηγός κ' ή κόρη του σχετίστηκαν με τήν οικογένεια τού γέρο Πέτροφ, ένώσ άπ' τούς πού πλουσίως εμπόρους γουναριών τής Ροσσίας. Ο γέρο Πέτροφ είχε μια κόρη, τή Ματρένα, πού ήταν ώραία σάν λουλούδι τών άγρών. Είχε πάντοτε κέφι, δέν έλεγε κακό για κανένα κ' είχε μια μεγάλη κ' άπλή καρδιά, με τήν όποία άγάτησε άμέσως τή μικρούλα Νατάσα.

Τό παιδάκι τής άναπέδωσε άμέσως αυτή τήν σινοχή κ' ο στρατηγός, βλέποντάς τες είντυχιμομένες μαζί, σιέφτησε νά σχηματίσει μια καινούρια οικογένεια. Η Νατάσα κιντώντας πώς ή Ματρένα θά γινόνταν μητέρα τής, πήγε νά προσλάβη άπ' τή χωρά τής. Έξαιένα, ένα μεγάλο δυστύχημα συνέβη λίγες ήμέρες πρίν άπ' τό γάμο. Ο γέρο Πέτροφ έχασε σ' ένα μεγάλο τραπέζι κ' κ'ράχ, όλη του τήν περιουσία. Η ίδια ή Ματρένα πήγε ένα βράδυ ν' άναγγαίλη στό στρατηγό τήν θλιβερή είδηση κ' νά τού δώσει πίσω τόν λόγο του. Άντ' άλλης άπάντησεσ όμιος, ο Τρεματσάσφ έστρωξε τήν Νατάσα στήν άγκαλιά τής Ματρένας, λέγοντάς τής : «Φίλησε τήν μητέρα σου!». Καί, γυρίζοντας πρός τήν Ματρένα, έπροσθεσε : «Άπό σήμερα, Ματρένα Πετρόβνα, σέ θεωρώ σάν γυναίκα μου... Πρέπει νά με ύπακούσθε σέ όλα. Πήγαμε νά δώσης αυτή τήν άπάντηση στόν πατέρα σου κ' πές του ότι τό πορτοφύλι μου είνε σπή διαθέσι τοι.»

«Ο στρατηγός είχε άπό κείνη τήν εποχή, κολοσσάια περιουσία. Τά κτήματά του ήσαν διάλόηρες έπαρχίες κ' πολλή δίκασια θά μπορούσε κανείς νά μετρήσει τούς μουζίκους πού εργαζόντουσαν σ' αυτά. Ο γέρο Πέτροφ τού έδωσε τήν κόρη του κ' δέν θέλησε νά δεχτή τίποτα... Ο στρατηγός όστόσο, έπέμεινε νά δώσει μια προταση στή σύζυγό του, μά ο γέρος άνταπάτησε, όπως κ' ή Ματρένα, ή όποία είπε : «Όλη ή περιουσία σας άνήκει στή Νατάσα. Δέχομαι νά γίνω μητέρα τής, ύπό τόν όρο όμιος ότι δέν θά τήν ζημιώσω ούτε ένα καπί.»

— Έτσι — συμπέρανε ο Βόρις τελειώνοντας τήν άφήγησή του — άν ο στρατηγός πεθάνη αύριο, ή Ματρένα θά βρεθή φτωχή σάν τόν 'Ιώδ.

(Ακολουθεί)

... Ο Μιχάλης τή σπαμάτρωσε κ' τής είπε κιντώντάς τήν στά μάτια...